

AFSCHEIDSREDE,

uitgesproken door de voorzitter van de vereniging „Vrienden van het Zuiderzeemuseum” tijdens het officiële afscheid van drs. G. R. Kruissink als directeur van het rijksmuseum „Zuiderzeemuseum”.

Kruissink, familie, dames en heren.

Namens „de Vrienden” van het Zuiderzeemuseum wil ik bij dit afscheid graag een paar woorden zeggen. Onze vereniging is niet *persoon*-gebonden, hoewel - de naam zegt het al - wij menen dat goede verhoudingen in het persoonlijk vlak uitermate belangrijk zijn. Wij zijn sterk *museum*-gebonden, maakten vele ups en downs mee en een groot aantal bijzondere dagen. Aan die reeks voegen wij er vandaag één toe: Een directeur treedt uit en een andere treedt in: „Le roi est mort, vive le roi” komt uit een gebied en tijd waarin van pensionering geen sprake was. „The show goes on” spreekt teveel van haast en bij het „aflossen van de wacht” heb ik altijd aan een militair apparaat moeten denken. Hoewel, ook de hondenwacht en andere wachten aan boord worden afgelost, zodat deze uitdrukking wel toepasselijk is. In alle gevallen is sprake van een levend organisme, ook ons museum. Dit in tegenstelling tot waar ons Zuiderzeemuseum voor is gesticht, n.l. het vastleggen van facetten van een samenleving die verloren ging en niet werden doorgegeven en waar wel een streep onder werd gezet. Elk museum heeft zijn eigen stempel. Als ook musea onder een eigen gesternte geboren worden, zal voor een scheepvaartmuseum de poolster er wel iets mee te maken hebben. Voor ons museum moet, en dat is zeker, „ergens” de samenwerking gesymboliseerd zijn. Zo is het ontstaan en zo is het gegroeid.

Daarom zal niemand ooit kunnen zeggen, dat is het museum van... volgt een naam. Naast of in de plaats van elke naam kan ik U andere stellen van hen die mede hun stempel hebben gezet. Teamwerk. Ik geloof dat het een voorrecht is in teamverband een rol te mogen spelen en - natuurlijk gevolg - op een gegeven moment te hebben gespeeld. En ieder zal dan nog kunnen zeggen: dit is *ons* museum. Ook de museumwereld is een schouwtoneel. Met als variatie: elk speelt zijn rol en *geeft* zijn deel. Wat iemand *krijgt* is zijn of haar eigen zaak en in wezen de grote voldoening die het werken aan en voor het museum met zich meebrengt.

Receptie ter gelegenheid van het afscheid van drs. G. R. Kruissink als directeur van het Rijksmuseum „Zuiderzeemuseum”

Als ik nu een recent interview met U, heer Kruissink, in de pers lees, dan blijkt die voldoening groot en het is dus ook niet moeilijk U te danken voor Uw aandeel in het genoemde teamwerk. U heeft met ons in de afgelopen jaren het museum zien groeien, het buitenmuseum zien „worden”, de collecties uitbreiden en het aantal medewerkers zien toenemen.

We kunnen dit dankwoord fraai inkleden of eenvoudig stellen. Mij dunkt dat het past bij de aard van ons museum het onopgesmukt te doen en zeggen: „hartelijk dank voor Uw aandeel in de groei en bloei van het Zuiderzeemuseum”, een zinsnede die bij de waterschappen in dit gewest gebruikt wordt.

Bovendien laat U het werk in Enkhuizen niet los. Uit de pers weet nu elk dat een echt museumonderwerp, de scheepssier, nader door U zal worden bestudeerd. Misschien dat „de Vrienden” ook hier later nog iets kunnen doen.

We luiden uit. We luiden in. De goêgemeente in Vondels „Gysbrecht” verkeert aan her einde in het onzekere en verwacht slechts een ander heer. Wij zijn beter af. Wij weten wie we krijgen en zijn, Heer Vroom, blij met Uw benoeming Voor U-zelf en Uw gezin, voor 't museum en voor „de Vrienden”.

Ik zeg U dat wij hoge verwachtingen koesteren van de verdere samenwerking, ook in het persoonlijk vlak. De Heer Kruissink zal dit willen beamen. Het is ook nodig, want er is enorm veel te doen, vooral wat het buitenmuseum betreft. Daarom is het goed te weten, dat de helmstok in vertrouwde handen wordt overgegeven.

Zonder geschenk willen wij geen afscheid nemen. Helaas is het niet mogelijk een brok scheepssier voor U neer te zetten en te zeggen: „Neem dat nu mee als goede herinnering”. De tijd dat Postel - de Enkhuizenaren wel bekend - in een jutezak een schegbeeld kwam brengen à f 15,—, is voorbij. Ook de scheepssier is opgestoten in de vaart der antiekprijzen. Helaas, niet ons inkomen; evenmin - U weer dit beter dan iemand anders - het museumbudget. Maar wij zullen gaarne de reispot aanvullen, die bijeen is gebracht door degenen die daaraan behoefte gevoelden, die het U mogelijk zullen maken de scheepssier ook in het buiteuland te kunnen bestuderen. Het is dus geen abrupt eind of afscheid en ik reik U gaarne de hand met een „bedankt en tot ziens”.

J. J. Schilstra,
voorzitter

Vereniging „Vrienden van het Zuiderzeemuseum”